

Ioana Pârvulescu

Trei zile nemaipomenite

Ilustrații de Anca Smărăndache

Cuprins

Partea I

Bradul nins	9
Blocul	15
Ninge în continuare	19
Cum să te înțelegi pe limba prieteniei	25
Cum să folosești limba vrăjită	30

Partea a II-a

Prima zi

Vevi se trezește la familia Pădureanu	38
Ce bine e să râzi	40
Emi se trezește la familia Veverițeanu	45
Veverița la școală	49
Fetița din copaci... ..	53

Ziua a doua

Vevi-Emi își uimește colegii	58
Emi-Vevi își cunoaște vecinii	64

A treia zi

Vevi-Emi la bărnă	72
Zborul	77
Emi-Vevi o vede pe Vevi-Emi	81
Vraja greșită	87

Ziua de după cele trei zile nemaipomenite

Conform dorinței	98
Dacă n-ar fi fost, nu v-aș fi povestit	101
<i>Personajele cu care v-ați întâlnit în carte.</i>	107

*Pentru cei care cred că râsul și prietenia
sunt lucrurile cele mai bune din lume.*

Partea I

Bradul nins

Anins odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nins, nu v-aș fi povestit. A nins pe vremea când veverița din povestea noastră era copil, așa că vedea pentru prima dată în mica ei viață asemenea nămeți. Dar nici animalele și păsările mult mai bătrâne decât ea nu-și aminteau să fi văzut în viața lor atâta zăpadă.

Veverița locuia într-un brad de 6 etaje, fără lift, din Pădurea Mare, chiar la marginea marginii.

La parter nu locuia nimeni. La etajul 1 stătea un veverițoi bătrân, domnul Țuparu, care avea obiceiul să vorbească cu el însuși cu glas tare, ba de multe ori se și certa el cu el. Dacă îl auzai, aveai impresia că sunt doi Țuparu, nu unul. Spunea, de exemplu: „Iar nu mai știi unde ți-ai ascuns rezerva de alune, zăpăcitule, ce mă fac eu cu tine?” Și tot el răspundea: „Știi ceva? Mai lasă-mă-n pace și tu!” Iar apoi, tot el: „Ești un nătăflet, noroc cu mine, care sunt cu capul pe umeri!” Greu de spus dacă

domnul veverițoi Țuparu se simțea mai degrabă nătăfleț sau mai degrabă cu capul pe umeri, iar el nici nu voia să știe asta. Când s-a trezit cu zăpada la ușa scorburii, a bombănit:

– Dacă mai ninge un pic, n-o să mai putem ieși din casă, eu și cu mine! Așa ceva n-am pomenit de când suntem!

La etajul 2 al bradului era o familie mare și fără astâmpăr de pițigoii. Nu reușeau să-i numeri niciodată pe toți, că zburau încoace și-ncolo și se dădeau peste cap ca niște acrobați, pe rămurelele subțiri ale rămuroaielor pornite din trunchiul gros. Ba ieșeau 9 pițigoii la numărătoare, ba 6, de parcă și cifra se legăna și se dădea peste cap, la fel ca ei. Erau foarte vorbăreți și gălăgioși, dar tare-tare drăguți, cu galben pe burtă și gri-albăstrui pe aripi. Din fericire, pe domnul Țuparu nu-l deranja gălăgia, pentru că era cam surd. Sau poate ar trebui să spun că erau cam surzi: el și cu el. Pițigoii se bucurau de zăpadă și nu se temeau de ninsoarea care acoperise crengile mari și mici ale bradului.

La 3, locuia o cucuvea care dormea toată dimineța, ba uneori și la amiază, cu pleoapele bine trase peste ochii mari și galbeni, foarte frumoși. În schimb, de seara până dimineța, plana prin pădure fără să facă niciun zgomot și vedea în întuneric la fel de bine ca pisica. Probabil că ochii galbeni sunt ca farurile. Dacă voiai ceva de la doamna Atena – așa o chema –, trebuia să te trezești înainte de a se lumina de ziuă. Te primea cu mare plăcere, pentru că rudele ei locuiau foarte departe, tocmai în Pădurea Nouă, și se simțea cam singură.

Doamnei cucuvea îi mersese vestea de înțeleaptă, deși nimeni n-o văzuse citind vreo carte. Spunea că la ea în familie culoarea ochilor și înțelepciunea se moștenesc. Vorbea în proverbe, chiar dacă unele se potriveau ca nuca-n perete, mai bine zis ca nuca-n trunchi, iar pe altele le schimba după cum

4

3

2

1

îi convenea. Era cea mai mare (ar fi urât să spunem „cea mai grasă”) și cea mai bătrână locuitoare a bradului, apucase chiar incendiul din mijlocul pădurii. Povestea cu destulă plăcere despre focul ăla și se bucura de spaima ascultătorilor, pentru că asta însemna că e o bună povestitoare. Încheia cu: „Nu iese foc fără fum... ăăă, pardon, nu iese fum fără fum! Asta e clar!”

Însă nici ea, oricât de bătrână era, nu mai văzuse o asemenea iarnă și a încercat să o spună cu înțelepciune:

– Pe iarnă n-o mănâncă lupii!

Ninsoarea nu se oprea o clipă și începuse să bată și vântul, viscolind zăpada care chiar semăna un pic cu fumul, adică era alburie și fără o formă precisă, mereu altfel.

La etajul 4 al bradului se afla veverița noastră. O chema Vevi și locuia împreună cu familia ei, Veverițeanu: un frate mai mic și cei doi părinți. Puține animale din pădure reușeau să spună Vevi Veverițeanu fără să se încurce. Ba le ieșea Veve Vevirițeanu, ba Bebe Veberițeanu, ba Vive Viverițeanu. Ia încercați și voi, să vedeți că nu-i ușor! Așa că Vevi nu-și spunea amândouă numele când se prezenta. Mai bine îi spuneți și voi doar Vevi, ca să nu vă complicați.

Scorbura familiei, lăsată cândva liberă nu se știe de cine, era încăpătoare, călduroasă și avea o cămară plină cu nuci, alune, fructe uscate, merișoare și afine, și multe alte bunătăți strânse tot anul, ca să aibă ce mânca și pe vreme rea, ca acum. Te simțeai bine și la adăpost înăuntru. Familia avea și alte depozite cu alimente, în diferite locuri din pădure, așa cum au toate veverițele prevăzătoare, și eu n-am auzit să existe veverițe neprevăzătoare. Doar că pe o asemenea viforniță era imposibil de ajuns la ele.

La 5, își avea apartamentul o tânără ciocănitore cu bască roșie, înălțuță, elegantă, simpatică, domnișoara Toc-Toc. Știa regulile de bună purtare și era singura care, atunci când

venea în vizită, ciocănea la ușa scorburii. Avea o singură ciudățenie: întreba pe toată lumea dacă arată bine și cum îi stă bereta. Dacă ar fi avut un telefon mobil, probabil că și-ar fi făcut poze în fiecare zi ca să se convingă că e frumoasă. Din fericire sau poate din nefericire, ciocănitores n-au telefon, dar toți din brad îi știau slăbiciunea. Apreciau însă că Toc-Toc nu-i deranja, se ducea după mâncare departe, ca să nu facă gălăgie când căuta viermișori prin scoarța celor mai bătrâni copaci. Acum, pe o asemenea vreme, prefera să rămână acasă și să mănânce din rezerve. Măturase bine zăpada din fața scorburii, dar fulgii se așternuseră din nou exact în același loc.

Etajul 6 era mic și inconfortabil, așa că acolo nu stătea nimeni.

Bradul creștea an de an, iar prin asta se deosebea de blocul din apropiere, care nici nu creștea, nici nu scădea, rămânea, cu cele 4 etaje ale lui, cum fusese de la început.

Vevi era foarte iute, n-avea nevoie de scări, din câteva salturi în zigzag ajungea direct în copacii vecini sau înapoi, în scorbura familiei. Păsările zburau, așa că evitau și ele treptele de lemn. Cel care găfâia un pic la urcare și coborâre (vă amintiți că nu exista lift) era veverișoiul, domnul Țuparu, cu el cu tot.

Acum, toate crengile se făcuseră albe, și stelulele de zăpadă se tot așterneau peste ele, una mai frumoasă ca alta. Dar, dacă fiecare în parte era minunată, toate la un loc te înspăimântau, mai ales rotite în aer, înfășurate și desfășurate de vântul care vuia înspăimântător prin crengi.

– Ce-i prea mult nu-i sănătos, i-a spus domnul Țuparu domnului Țuparu.

– Doar asta am spus și eu mereu: ce-i prea mult strică! i-a răspuns domnul Țuparu domnului Țuparu.

– Hai mai bine să văd ce pot să-mi pregătesc la micul dejun.

– Da, hai!

Când era vorba de mâncare, domnul Țuparu se înțelegea de minune cu el însuși. Între timp...

Blocul

La câțiva pași de bradul de la marginea pădurii, era, cum vă spuneam, un bloc de 4 etaje. Semăna puțin cu bradul, fiindcă era tot fără lift. Firește că atunci când a nins odată ca niciodată, a nins și la ușa lui, care abia se mai putea deschide. Oricum, nimeni nu se aventura afară pe o asemenea grozăvie de vreme. Cenușiu în zilele obișnuite, blocul se făcuse alb acum, fiindcă viscolul îi lipise zăpadă pe toată fațada.

Era locuit de fel și fel de oameni. Important pentru povestea noastră este că la etajul 4 locuia Emi (Emilia, pe numele ei întreg), împreună cu toți ai ei: un frate mic de tot, care abia învățase să umble în patru labe ca un ursuleț, mama și tata, care umblau în două picioare, și bunicul care umbla în trei picioare, dacă îi socotim și bastonul pe post de picior, unul care n-are nevoie de șosete sau papuci. Și, fiindcă vorbim despre picioare, lucru care e într-adevăr amuzant, să știți că familia Pădureanu, adică familia lui Emi, nu trăia deloc pe picior mare.